

Т. — Какъ? Какво казахте? Вино и ракия ли? Не, азъ не пия, баща ми не позволяваше да се внасятъ никакви питиета въ къщи.

II б. — Где е сега баща ти?

Т. — Той падна убитъ на границата, като пазѣше отечеството си.

II б. — Хмъ! Значи е билъ патриотъ. Браво, да живѣешъ, госпожице. Ура! — Пие.

III б. — Къмъ Тинка: — Но, госпожице, не можете ли ни каза, отъ где сте, отъ где идете, и изобщо, коя сте, за да ви помогнемъ съ нѣщо, ако можемъ?

Т. — Да ми помогнете? Какъ бихте могли да ми бждете полезни, като нѣмате еделвайсъ?

Б. — Тихо: — Трѣбва да е побъркана. — После високо: — Отговорете, госпожице, на въпроса: отъ где идете и коя сте вие?

Т. — Азъ ида отъ равнината, много отъ далечъ. Баща ми убиха, а майка ми скоро се помина. Сега съмъ сираче, безъ нийде никого.

П. — Ами не сте ли имали, госпожице, нѣкой любовникъ?

Т. — Да съмъ имала любовникъ? Да, имяхъ, но той избѣга отъ мене. Азъ го обичахъ много и още го обичамъ. Но кжде е той и дали е живъ, нищо не зная.

II б. — Въ таквъ случай, госпожице, и вие като насъ съвсемъ сте я закжсали.

III б. — На II бѣглець: — Казвамъ ти да мълчишъ. — Къмъ Тинка: — Навѣрно, госпожице, сте погрѣшили пжтя и сте попаднали — и вие самата не знаете где. Кажете ни, за кжде сте тръгнали, за да ви заведемъ.

Т. — О-о, не, азъ знамъ много добре, че се намирамъ на Самодивскитѣ скали, за гдето бѣхъ и тръгнала.

Б. — На Пинджика: — Я гледай! Тя познава и мѣстността. Това ми се вижда подозрително. — Къмъ Тинка: — Но отгде знаете, госпожице, че тукъ сж Самодивскитѣ скали?

Т. — Казаха ми, но отгде и какъ, нѣма да ви кажа-защото не знамъ, дали нѣма да ми помислите злото. Но азъ . . . азъ много го обичахъ.

П. — Кого обичаше?

Т. — Моя годеникъ, когото съмъ тръгнала да търся и за когото знаехъ по-рано, че е тука. Сега, за жалость, вече нищо не зная за него.